

Criador ens ha donat, permaneixin sens ésser conegudes. Fomentem doncs, com devem, la vinguda de les famílies forasteres i veurem com la nostra estimada població creixerà i es desenrotllarà meravellosament en totes les seves manifestacions, portant el benestar a les famílies arbucienques, les quals, veient millorada la llur situació econòmica beneiran els nostres esforços.

EUSSEBI AREGALL

Trista recordança

Recordant aquelles belles tardes passades a l'espaiós camp de futbol, on la majoria dels arbucienques esperavem amb daler aquells encontres, en els quals els nostres futbolistes lluitaven amb valor per tal d'assolir-ne una victòria i defensaven amb noblesa i coratge els colors del equip d'Arbucies, mon esperit sent recança i amargor, tement no fruit més les dolceses d'un temps passat, que potser no tornarà.

Entre nosaltres, l'esport més predilecte ha sigut sempre el futbol, havent-ne sigut ell el que més adeptes ha conquerit i el que ha fet vibrar més les fibres del entusiasme i més ha remogut les multituts, allunyant-les de llocs i perills on res de bo hi aprenien. Les manifestacions esportives que han cridat més l'atenció i les primeres que han posat el nom de Catalunya ben enlaire i li han donat un renom que ha ultrapassat els Pirineus, han sigut degudes al futbol.

Es una llàstima doncs, que Arbucies, una vila de les més jolives de Catalunya, enlairada material i moralment a una altura, com poques altres n'hi han, no tingui un camp d'esports, ni compti amb un camp de futbol, que'ns posisquera al nivell de poblacions, molt menys importants que la nostra. Es això molt més de dolendre, si es té en compte que en temps no molt llunyà, disposavem del esplèndid camp de càl Xic,

planter de futbolistes, que ens feren passar unes tardes d'esbarjo i d'intensa emoció, que encara tothom amb goig les recorda. ¿Qui no recorda les fases d'aquelles lluites, que tan interès despertaven, en les quals els braus joves del nostre poble defensaven amb coratge els colors del seu equip, perquè eren els colors del equip d'Arbucies?

Agermanem-nos tots els arbucienques per a obtindre, altra vegada i d'una manera que perduri, un espaiós camp esportiu, on els nostres joves remembrin gestes passades i ens donguin jorns de glòria, d'esbarjo i expandiment.

ANTON CASANOVA

EL VELL HUC

En la taverna d'un poble de la costa, banyat per el mar i amorosit per l'aire fresquet, hi feien cap cada vesprada, una colla de pescadors, que esperaven l'hora de tirar la barca al mar. No hi faltava mai el vell Huc, assegut a un recó. Era un vellet d'uns setanta anys, solcada la cara d'arrugues grans, d'ulls negres i sortits, com dues prunes d'agost i amb el cap blanc, talment com si el temps hi hagués posat forta nevada. Esquerp i taciturn fugia de tot parlament i no deia res a ningú. ¿Qui era l'avi Huc? Ningú ho sabia.

Tot bebent, arraulit allà el recó, esguardava, embadalit, les converses amicals que hi tenien els pescadors. ¡Quant sofria el vellet Huc! Qui sap que hauria pagat, per tal de poguer-ne ésser feliç com ells i fruit el goig que's té, quan la consciència n'és tranquil·la.

Ell mai havia tingut llar, ni ningú que l'estimés. ¡Oh! si tornessin els anys de juvenesa... però el temps passa i no torna més i es troba ell en sa vellesa, sol, ben sol, menyspreuat de tothom i amb la consciència, batuda pel penediment que'l tormentava a tota hora. Sempre trist i pensatiu, mai s'obrien els seus llavis per somriure dolçament.

Els pescadors no en feien cas.

—¿Quin humor vols que tingui, deia l'un, si cada dia sembla que li carreguin deu anys a sobre?

—Si, tens raó, afegia un altre, d'ençà que és en nostre poble s'ha envellit qui sap lo què.

—Jo em creuria, responia un tercer, que n'hi passa una de grossa...

I així parlant, parlant, passaven la vetlla distreta, i el vell Huc, tot cavil·lós, maleïa, a dintre seu, els mals companys, causants de la seva desfeta i missatgers de la seva dissort.

Aquel·l dia a la taverna hi havia més animació que de costum. Estava plena de gom a gom i en tots els rostres s'hi reflectia l'alegria dels cors. El vell Huc des del recó, més trist i cavil·lós que mai, espiava constantment el burgit i l'animació de la taverna.

RAMÓN MASFERRER

(Continuarà)

Religioses

El dia 15 d'aquest mes és la diada de la Mare de Déu d'Agost. L'Església amb aital festivitat, celebra el moment en que la Verge fou pujada cap el Cel, en cos i ànima, per mediació dels àngels. Es una de les quatre festes anyals i no són pocs els pobles que hi celebren la seva Festa Major. El poble cristià que, de temps immemorial, ha tingut en gran estimació el culte de Maria, ha considerat també la diada de la Mare de Déu, com una de les festes més importants del calendari.

—Durant els dies 21, 22 i 23, la vila d'Arbucies celebra la seva Festa Major. L'origen de les festes majors té un caire eminentment cristià i els pobles cristians s'han esmerçat sempre en celebrar-la amb la solemnitat dels divins oficis. Nosaltres tindrem oficis solemnes a toc d'orquestra i i processó del Santíssim.

Aquest número ha passat per la censura gubernativa